✝ Cu Dumnezeu înainte!

MIŞCAREA

Anul I ● Nr. 3 ● octombrie 1992 ● Preţ: 40 lei

P 198.162

DIN SUMAR

CUVÂNTUL CEL DINTÂI CĂTRE TINERI
Părintele Gheorghe Calciu
■ Pagina 2 ■

ÎNCOTRO?
Marcel Petrişor
■ Pagina 5 ■

SATANISM ÎN ROMÂNIA
George Roncea
■ Pagina 6 ■

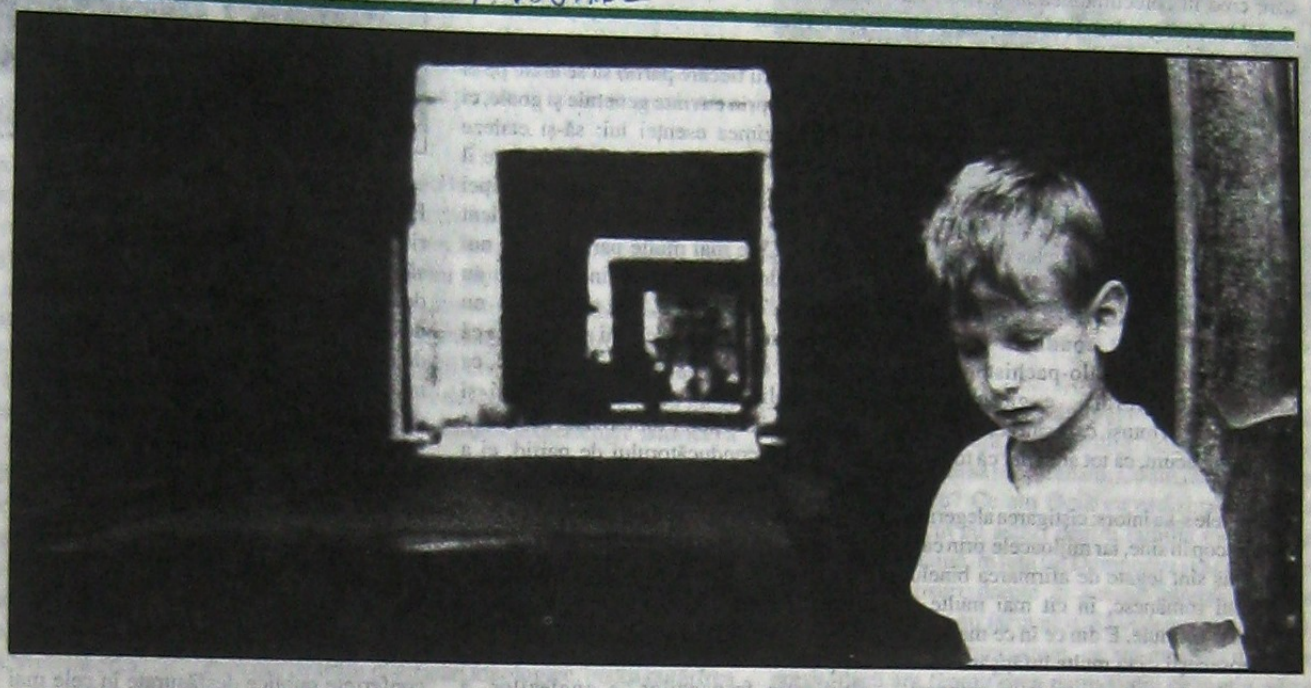

Generaţia Mărturisirii

ILIE BĂDESCU
Preşedintele Senatului Mişcării

Niciodată bolile sociale nu s-au îngrămădit asupra organismului societăţii româneşti ca acum. Politicianismul şi predispoziţia de a se confunda Ţara cu propriul partid sînt cunoscute românului dar niciodată aceste două defecte ale omului politic de la noi n-au ameninţat articulaţiile statului ca acum. Năvala spre funcţii şi ranguri înalte o cunoaşte românul de la fanarioţi dar niciodată pofta de funcţii n-a fost etalată pe scena publică cu o mai mare nerușinare ca acum.

Confuzia funcţiei şi a profesiunii cu privilegiul şi chiverniseala proprie au umbrit din totdeauna prestaţiile funcţionarului public de la noi, dar niciodată n-au îmbrăcat haina cinismului şi a neobrăzării ca acum.

Zeflemeaua şi neseriozitatea au exercitat mai totdeauna o deosebită atracţie asupra intelectualului român, dar niciodată n-au căpătat forma "elitelor" disprețului naţional ca acum.

Ziarele cosmopolite şi cocotele ideologice internaţionaliste nu ne-au lipsit niciodată dar rareori au îndrăznit să ridice la rang de "filosofie" publică "ruşinea de a fi român" ca acum.

Demagogia n-a subminat niciodată cu atîta eficacitate statul şi ideea naţională ca în vremea de azi.

Naţionalismul, din valoare constructivă de stat, a devenit un "loc de refugiu" pentru diverse "cooperări politice" şi, în fapt, simple organizaţii ale noului curent demagogic.

Voturile din 27 septembrie arată clar că ne aflăm într-o fază de consolidare a sistemului oligarhic, un sistem rezemat nu pe Ţară şi pe interesele ei, ci pe clientela politică şi pe grupuri de interese. Ceea ce contează pentru acest sistem oligarhic nu este nici meritul, nici sacrificiul, nici adevărul, nici principiile, ci supunerea faţă de un "partid". La adăpostul acestui oligarhism egoist se desfăşoară nestingherită marea acţiune de dezagregare a statului, a economiei naţionale şi a culturii române. Pericolul destrămării credinţei, a familiei şi a neamului este parcă mai mare ca înainte.

Spaţiul de viaţă al tineretului în loc de a se lărgi se îngustează la proporţii de alarmă naţională. Rata anuală de soluţionare a acestei nevoi ne arată că dacă statul român va fi menţinut la slăbiciunea lui de acum, societatea românească va înainta în istorie cu un deficit cronic de spaţiu de viaţă. Un asemenea deficit expune societatea fie mizeriei sociale, fie emigrărilor masive. Amîndouă efectele vor lovi mai ales tineretul. Tineretul trebuie să se organizeze spre a se salva pe sine şi, prin sine, România. Mişcarea tineretului pentru salvarea României de la dezastrul la care-o condamnă stilul oligarhiei noastre politice este garantul viitorului românesc. Apărarea tradiţiilor, protecţia familiei, salvarea credinţei şi alungarea demonului dezbinării din fiinţa neamului, stăvilirea procesului de subevaluare a inteligenţei naţionale, apărarea profesiunilor şi a competenţei - iată marile încordări de azi şi de mîine ale tineretului.

A te încăpăţîna să rămîi cinstit cînd alţii în jurul tău se întrec în minciună şi hoţie, a păstra cultul şi iubirea de neam, cînd alţii îţi batjocoresc numele şi ţara, a pune meritul deasupra interesului şi puterea minţii mai sus decît atracţia vicleniei, a te feri de impostură şi de impostorii care mişună în jurul tău, a te deprinde să urci treptele iubirii către Dumnezeu, a te strădui să-ţi ridici generaţia pe culmea exemplarităţii prin puterea minţii tale, a altruismului tău, a generozităţii tale - iată năzuinţa vremii tale şi a generaţiei tale în veacul care stă să apună.

Într-un ocean al căderilor, tu ai şansa înălţării. Tu poţi alege să urci, cînd alţii au ales să decadă. Aritmetica decăderii şi etica Înălţării te cheamă, fiecare, în amfiteatrele lor. Tu singur vei alege. Nimeni nu va fi cu tine în clipele, şi de tine tăinuite, ale alegerii. Acum se vor lega frăţiile bărbăteşti ale celor ce-şi vor ţine neamul şi credinţa, limba, tradiţia şi pămîntul.

A sosit ceasul în care va trebui să dovedeşti tărie, să-ţi dovedeşti ţie că ai destulă forţă spre a compune şi recompune lumea în limba ta, în felul tău de a fi, de a simţi şi a gîndi. De vei cuceri lumile pentru tine, după legea şi regula Pămîntului tău, vei fi un învingător. De te vei risipi în cîte-şi patru punctele cardinale, vei fi un învins.

A sosit ceasul marii încordări cînd va trebui să faci prin tine dovada tăriei neamului întreg.

Dumnezeu verifică periodic puterea sufletească a neamurilor în istorie. Alege cîte o generaţie pe care o cheamă în faţa legămîntului. A sosit clipa aceea. Acum se joacă din nou sorţii neamurilor răsăritene pentru următorii 500 de ani.

Să nu uiţi că de tine depinde viitorul neamului tău! ■

Din numărul viitor:

Problema Legionară - Dezbateri
Generaţia interbelică - Mircea Vulcănescu

BIBLIOTECA NAŢIONALĂ

Care alegeri?

MUGUR VASILIU

Privită de unii cu entuziasm, de alţii cu teamă şi suspiciune şi de alţii cu încredere, campania electorală s-a încheiat cu alegerile din 27 septembrie. Rezultatele, în cea mai mare parte cunoscute, provoacă uimire, scandalizează şi îngrozesc o bună parte a electoratului. Reacţiile sînt motivate, pentru că nu sînt noi noii-conducători şi prea puţini sînt cei care cred în corectitudinea alegerilor. La rîndul lor însă rezultatele sînt motivate, iar nedumerirea este una de tip inocent, fiindcă nu s-a petrecut nimic în scopul protejării acestor alegeri, împotriva fraudelor.

Vedem gesturi absolute, auzim declaraţii definitive. S-a vorbit de demagogie - unii spre alţii. "Ţara şi poporul" sînt năpăstuite cînd de unii, cînd de alţii - depinde cine vorbeşte! S-au golit de înţeles cuvintele şi cei din jur au rămas cu ochii mari de nedumerire: cine-s demagogii? care sînt cei buni să conducă? Tipul americano-occidentalo-pachistanez de campanie electorală e garantat! E "coca-cola"! Şi totuşi, care sînt cei mai buni pentru noi, acum, că tot am aflat că toţi vor "Binele"?

Semnele s-au întors; cîştigarea alegerilor este un scop în sine, iar mijloacele prin care este atins sînt legate de afirmarea binelui neamului românesc, în cît mai multe şi imprecise formule. E din ce în ce mai greu să-i deosebeşti - iau multe înfăţişări!

Falsul este atît de mare şi general, minciuna atît de mişelească încît cu siguranţă va stîrni rîsul-plîns al celor de mai tîrziu. Întreaga goană electorală se construieşte pe o premiză neadevărată: convingerea lumii într-un mod cît mai facil, cu puţine cuvinte şi imagini puternic impresionabile, că trebuie să voteze într-un anumit fel! Ca la Lipsca: totul e făcut să strălucească, să-ţi ia ochii şi mintea - numai să se vîndă!

Campania electorală ar trebui să fie un prilej pentru fiecare partid să se arate pe el însuşi. Nu prin cuvinte generale şi goale, ci în profunzimea esenţei lui: să-şi etaleze programul său politic şi economic care îl fac necesar în societate la momentul apariţiei lui. Un partid nu apare şi există din talent politic... Cele mai multe partide de la noi n-au o doctrină bine definită, unele au program "prescurtat", iar altele nici nu recunosc importanţa acestui act. Firește că n-ajunge doar programul, însă fără el, ca partid politic, eşti în afara societăţii şi implicit a discuţiei. Problema nu este cea a calităţilor conducătorului de partid, ci a partidului însuşi, care trebuie să se identifice cu propria-i doctrină în acţiunea sa.

Contează să vrei binele ţării dar mai întîi trebuie să-l cunoşti. Mai nou, binele românilor este republica, iar ideea principală este "ajungerea din urmă a ţărilor civilizate". De parcă civilizaţia românilor e tot una cu civilizaţia francezilor, a englezilor, a congolezilor sau oricare alta. Nu există spiritualitate cosmopolită, iar adoptarea ideii de standard internaţional - fie el şi european - de "civilizaţie" e un jalnic truc. Fiecare neam îşi cunoaşte propriul său ritm de progres, fiecare neam are drumul său. Comunicarea civilizaţiilor presupune dezvoltarea lor în cadru firesc şi înseamnă deschidere spre universalitate - dar asta e deja altceva. Nu contactul cu celelalte neamuri constituie condiţia fundamentală de înaintare a unui neam, ci comunicarea lui cu Dumnezeu.

O analiză serioasă a campaniei electorale actuale are ca rezultat descrierea stării de fapt.

Ce alte rezultate putea avea aglomerarea la televiziune-pentru a spune aceeaşi poveste, pentru a face acelaşi îndemn?

Ce alte rezultate putea avea seria de conferinţe publice desfăşurate în cele mai mari oraşe ale ţării, lucru cel puţin nedrept pentru cei care muncesc pămîntul?

Pe de altă parte, cum altfel puteau face nişte asociaţii care n-au, în afară de nume, nimic cu politica, ci sînt în esenţă politicianiste?

În care alt loc se încalcă "la grămadă" legile statului - oricum ar fi ele - mai ales cei au avut iresponsabilitatea să le facă cum le-au făcut, fără noimă?

Asta este realitatea, asta e starea în care ne aflăm!

Care altă poate fi concluzia în urma acestor alegeri, decît că în România nu există nici un partid politic, atîta timp cît toate alianţele la un loc n-au putut asigura desfăşurarea alegerilor în condiţii de siguranţă şi corectitudine ? Sau poate au crezut în "onestitatea" lupilor de i-au lăsat să păzească stîna?

Care sînt forţele POLITICE în România?

Care BINELE Ţării?

Care alegeri?

Motto:

"Cuvântul cel dintâi,
o, Teofile, l-am făcut despre
toate cele ce a început Iisus
a face şi a învăţa"

(F. A, 1,1)

CHEMARE

CUVÂNTUL CEL DINTÂI CĂTRE TINERI

Preot Profesor
GHEORGHE CALCIU

Avenit acum vremea, tinere, să auzi un glas care te cheamă. Un glas pe care nu l-ai mai auzit, sau poate da, dar pe care nu l-ai înţeles şi nu l-ai ascultat.

Este glasul lui Iisus!

Nu tresări, nu te mira şi nu zîmbi neîncrezător, tînărul meu prieten! Glasul care te cheamă nu este al unui mort, ci al unui înviat. El nu te strigă din istorie, ci din adîncul propriei tale fiinţe. Cuvintele acestea scrise şi rostite aici sunt din străfundurile tale pe care nu ţi le cunoşti. Ţi-a fost poate ruşine sau teamă să cobori în adîncul tău să le descoperi. Ai crezut că în tine zace o fiară, un mormînt al instinctelor din care se ridică strigoii înspăimîntători ai patimilor şi nu ţi-ai văzut faţa de înger, căci eşti înger. Dacă nu ţi-a spus-o nimeni pînă acum, ţi-o spune Iisus şi mărturia Lui este adevărată, căci nimeni nu L-a dovedit vreodată de minciună.

Ce ştii tu, tinere, despre Hristos?

Dacă tot ceea ce ştii ai învăţat la şcoală, la orele de ateism, ai fost frustrat cu rea credinţă de un adevăr - singurul care te poate face liber.

Ce ştii tu despre Biserica lui Hristos?

Dacă tot ceea ce ştii se reduce la Giordano Bruno, despre care ţi s-a vorbit la educaţia aşa-numită ateist-ştiinţifică, ai fost privat în mod neomenos de lumina adevăratei culturi, de strălucirea spiritualităţii care are garanţia libertăţii tale de om.

Unde ai auzit, prietene, cuvintele acestea: "Iubiţi pe vrăşmaşii voştri, binecuvîntaţi pe cei ce vă blestemă şi rugaţi-vă pentru cei ce vă vatămă şi vă prigonesc". (Mt. V. 44)?

Dacă nu le-ai auzit niciodată, cine şi cu ce drept ţi le-a interzis? Cine ţi-a interzis să ştii că există o cale mai bună, mai dreaptă şi mai simplă decît cea pe care rătăceşti orbecăind acum? Cine ţi-a pus vălul peste ochi ca să nu poţi vedea lumina cea minunată a dragostei, propovăduită şi trăită de Iisus pînă la ultimele ei consecinţe?

Te văd pe stradă, prietene, tînăr şi frumos şi, deodată, totul se schimbă în tine, faţa ta se schimonoseşte, instinctele îţi răbufnesc în afară ca o vijelie care îţi răvăşeşte fiinţa ca o stihie şi devii violent. De unde ai învăţat violenţa tinere? De la cine?

Ţi-am văzut mama blîndă şi cu ochii în lacrimi şi tatăl cu faţa împietrită de durere şi am ştiut că nu ai învăţat-o de la ei.

Atunci de unde?

Pleacă-ţi urechea şi ascultă chemarea lui Iisus, chemarea Bisericii Lui. Afară, pentru violenţa ta nesăbuită, te aşteaptă tribunalele de judecată şi închisoarea, unde sufletul tău va fi inexorabil ucis.

Te-am văzut cu durere înaintea tribunalelor, unde faptele tale luau dimensiunile oroarei. Te-am văzut speriat, sau cinic, sau bravînd şi toate aceste atitudini ale tale îmi arătau cît de aproape de marginea prăpastiei te aflai şi m-am întrebat încă o dată cine este vinovat de căderea ta.

Vino la Biserica lui Hristos! Numai aici vei găsi consolare pentru fiinţa ta răvăşită, numai în ea vei afla certitudinea, fiindcă numai în Biserică vei auzi glasul lui Iisus, care îţi spune cu blîndeţe: "Fiule, iertate îţi sunt ţie greşelile tale, pentru că mult ai suferit. Iată, te-ai făcut sănătos, de acum să nu mai greşeşti!"

Nimeni nu ţi-a spus vreodată cuvintele acestea, dar acum le auzi. Ţi s-a vorbit de ura de clasă, de ura politică, de ură şi mereu de ură. Cuvîntul iubire ţi-a sunat străin, dar acum Biserica lui Hristos îţi arată o cale mai bună, o cale a dragostei.

Ai fost pînă acum sclavul instinctelor tale, trupul tău a fost un simplu instrument prin care ele s-au exteriorizat. Şi acum poţi să auzi acest glas al lui Iisus, care grăieşte prin gura Apostolului său: "Au nu ştii că tu eşti Templul lui Dumnezeu, că în tine locuieşte Duhul lui Dumnezeu?" (of. 1. Cor. 3.15)

Ţi s-a spus că descinzi din maimuţă, că eşti o fiară care trebuie dresată şi acum afli un lucru uluitor: tu eşti templul lui Dumnezeu. Eşti rechemat, tinere, la demnitatea ta de om metafizic, eşti ridicat de acolo de unde educaţia greşită te-a coborît din sacrul oficiu de a fi templul în care să locuiască Dumnezeu.

Noi te chemăm la puritate. Dacă nu ai uitat cuvîntul inocenţă, dacă au rămas zone de copilărie neîntinată în tine, nu vei rezista acestei chemări.

Vino în Biserica lui Hristos! Ca să înveţi ce este inocenţa şi puritatea, ce este blîndeţea şi ce este iubirea. Vei afla care este rostul tău în lume, care este rostul existenţei noastre. Spre stupoarea ta, vei afla că viaţa noastră nu sfîrşeşte în moarte, ci în Înviere, că existenţa noastră este spre Hristos şi că lumea nu este doar un moment gol în care stăpîneşte neantul.

Vei avea o nădejde şi nădejdea te va face tare.

Vei avea o credinţă şi credinţa te va mîntui.

Vei avea o dragoste şi dragostea te va face bun.

Acesta este, tînărul meu prieten, cuvîntul cel dintîi pe care Iisus ţi-l adresează prin tumultul lumii, prin desişul patimilor tale, de inocenţa care te mai bîntuie din cînd în cînd.

Iisus te caută, Iisus te-a aflat!

Rostită în Biserica Radu Vodă, la miercurea din săptămîna brînzei, la 8 martie 1978.

Doctrina faptei

MARIAN MUNTEANU

Deschid astăzi o rubrică dedicată problemelor de doctrină. Nu doresc să fie o rubrică înţesată de frazeologie goală, sofistică şi sofisticării. Suntem, cu toţii, sătui de astfel de articole sforăitoare. Propun ca această pagină să fie o oglindă a gîndurilor şi a frămîntărilor sincere ale generaţiei noastre (şi nu numai), un spaţiu al dezbaterilor răspicate, al atitudinilor clare şi directe.

Acestea fiind zise, se va naşte întrebarea: de ce ne grăbim să vorbim, aparent pretenţios, despre doctrină? Răspunsul e simplu: Faptele, acţiunile sunt determinate de resorturi întotdeauna spirituale - mai mult sau mai puţin evidente. Desluşirea acestor resorturi sufleteşti, explicaţia şi prezentarea organizată a ideilor ce pun în mişcare grupurile şi indivizii, interpretarea şi justa înţelegere a drumului nostru prin lume şi viaţă - toate acestea, sintetizate, prezentate unitar şi ordonate logic, reprezintă *doctrina* autentică a generaţiei noastre.

Fiind angrenaţi în mecanismul amplu al societăţii şi acţionând într-un cadru politic organizat, avem nevoie, pentru claritatea şi eficienţa acţiunilor noastre, de un set precis de idei, principii şi orientări prin care să ne stabilim şi să ne argumentăm poziţia în raport cu alte orientări, curente sau acţiuni existente sau posibile în societate.

Am prezentat concis şi sintetizat în Programul şi Statutul Mişcării, un asemenea set de idei. Nu este suficient. Lucrurile trebuie bine explicate şi susţinute prin argumentaţii ce nu pot încăpea în spaţiul limitat al unor documente ca cele amintite mai sus.

Vor fi tratate, deci, în numerele viitoare ale publicaţiei noastre, tezele şi principiile fundamentale susţinute de către Mişcarea Pentru România. Bineînţeles, vom încerca să evităm "schemele" inflexibile. Totuşi, articolele şi comentariile se vor organiza urmînd linia unor întrebări esenţiale: Cine suntem? De unde venim? Unde ne ducem? Cum procedăm?

1. Cine suntem?

Vom vorbi aici despre situaţia noastră actuală, despre starea societăţii româneşti şi, în acest context, despre *Noua Generaţie*.

2. De unde venim?

Este mai mult decît necesară - şi în primul rînd pentru cei tineri - cunoaşterea şi înţelegerea tradiţiei şi a istoriei. Faptele concrete precum şi lucrările fundamentale ce prezintă şi tratează aceste teme.

3. Unde ne ducem?

Ca o urmare firească a celor de mai sus, trebuie să precizăm cu limpezime scopul, finalitatea întregii noastre acţiuni, a întregii noastre existenţe. Atît ca neam, ca popor, cît şi din punct de vedere individual şi ca organism politic.

4. Cum procedăm?

Odată înţeleasă problema finalităţii, ne vom opri asupra modalităţilor de acţiune. Vom analiza principii şi tehnici de natură organizatorică, probleme de tactică şi strategie, absolut necesare pentru eficacitatea activităţii noastre.

Este evident că subiectele sunt generoase şi vor "provoca" un noian de dezbateri, polemici, chiar interpretări etc., etc. Înainte de a porni la drum sunt necesare, însă, câteva precizări cu caracter general.

Mişcarea şi-a propus, din momentul întemeierii sale, să aducă în viaţa politică românească, în întreg ansamblul de manifestări ale societăţii civile, o nouă atitudine, un nou fel de a fi şi de a acţiona. Nou, nu pentru că el nu ar mai fi fost întâlnit de-a lungul experienţei istorice a poporului român ci nou în actualul context social-politic, dominat de grave carenţe în primul rînd de natură morală. Este vorba, în ceea ce priveşte linia Mişcării, de cultivarea programatică şi organizată, sistematică şi acerbă, a principiilor morale, a credinţei şi a onestităţii, a onoarei şi a altruismului. Se vor putea impune acestea în viaţa politică?

Dincolo de orice justificări ideologice, însăşi hotărîrea de întemeiere a MPR a plecat dintr-un adânc simţământ interior, din nevoia sufletească de lucrare în folosul comunităţii româneşti. Generaţia noastră a simţit - prezenţa masivă a tineretului în Decembrie '89, în acţiunile naţionale şi democratice din 1990, este o dovadă de netăgăduit - că Ţara are nevoie de dăruire şi curaj, de înnoire şi purificare.

Din acest punct de vedere, opţiunea noastră este fermă şi de nezdruncinat. Nu vom abdica cu nici un preţ de la aceste principii. Ştim că acţiunile noastre vor avea bune urmări numai în măsura în care vom fi în stare să ne păstrăm credinţa şi principiile. Ele trebuie să fie vii în faptele noastre, ale tuturor. Mai mult decît orice declaraţii, trebuie să punem pe primul plan **fapta**, acţiunea, lucrarea.

Aceasta cere un efort permanent. Dar este singura cale.

Liderul Mişcării stînd de vorbă cu ţărani din comuna Rozavlea - Maramureş

Singurele criterii juste de auto-apreciere sunt date de analiza lucidă, sinceră, a propriilor noastre fapte. La sfîrşitul fiecărei zile să ne întrebăm: Ce am făcut eu astăzi pentru Dumnezeu? Ce am făcut eu astăzi pentru Ţara mea? Ce am făcut eu astăzi pentru familia mea? Să ne dăm fiecare, în taină, în faţa lui Dumnezeu şi a conştiinţei noastre, răspunsuri drepte la aceste întrebări. Să nu întrebăm mereu ce au făcut alţii. Să vedem ce facem noi. Să avem tăria să recunoaştem ce am greşit şi unde am greşit, dacă am făptuit prea puţin şi din ce motiv, să ne propunem şi să încercăm să facem mai mult pentru ceilalţi şi mai puţin pentru noi înşine.

În acest spirit trebuie privită şi înţeleasă doctrina Mişcării. În caz contrar, ideile noastre - poate frumoase şi interesante - vor rămâne simple alcătuiri de vorbe strălucitoare, fără consistenţă şi fără viaţă.

Deci, cu Dumnezeu, înainte!

Nota redacţiei:

Aşteptăm cu interes comentarii şi contribuţii la dezvoltarea temelor anunţate, avînd convingerea că acestea reflectă în bună măsură preocupările tineretului român.

■

Mersul revoluţiei în istoria românilor

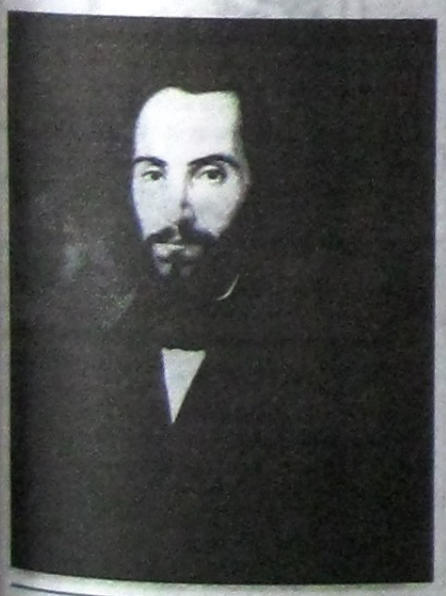

NICOLAE BĂLCESCU

A crea o naţie! O naţie de fraţi, de cetăţeni liberi, aceasta este, români, sfînta şi marea faptă ce Dumnezeu ne-a încredinţat. În zadar veţi îngenunchea şi vă veţi ruga pe la porţile împăraţilor, pe la uşile miniştrilor lor. Ei nu vă vor da nimic, căci nici nu vor, nici nu pot. Fiţi gata, dar, a o lua voi, fiindcă împăraţii, domnii şi boierii pământului nu dau numai ceea ce le smulg popoarele. Fiţi gata, dar, a vă lupta bărbăteşte, căci prin lucrare şi jertfire, prin sîngele vărsat, poporul dobîndeşte cunoştinţa drepturilor şi datoriilor sale. Ziua izbîndei, ziua dreptăţii se apropie, în care se vor ridica popoarele ca să mature rămăşiţa tiranilor de pe faţa pământului. Atunci vă veţi ridica şi voi toţi ca unul şi veţi începe lupta naţională, lupta mîntuirii. Atunci nu veţi mai fi singuri în faţa duşmanului, ci toate popoarele Europei vor alerga într-ajutorul vostru şi vor sta împreună cu voi, căci acum toate au simţit că au unul şi acelaşi duşman şi că împreună unite trebuie să se lupte în contra lui. Voi însă veţi avea norocul şi gloria de a-l întîmpina mai întîi, de a sta în avangarda civilizaţiei în contra barbariei ca în veacul de mijloc, dar ca atunci, laurii ce-i veţi dobîndi, vor creşte în mîna voastră şi vor umbri universul.

Pînă atunci, pînă cînd ceasul ridicării generale va suna, staţi în linişte. Lucraţi numai spre a vă întări braţele şi inima şi a vă îmbărbăta şi în credinţă şi spre jertfire; sprijiniţi inimile slabe şi îndoioase, propovăduindu-le adevărul care luminează şi dă putere; însufleţiţi iubirea ţării şi înviaţi sentimentul naţional şi ura tiraniei, pătrundeţi-vă de sfinţenia vieţii sociale şi de datoria ce Dumnezeu ne impune ca să trăim, să muncim, să suferim şi să ne jertfim pentru binele omenirii.

Nu disperaţi de suferinţă căci suferinţa, ştiţi, e condiţia esenţială a dezvoltării morale. Nu vă lăsaţi a fi înşelaţi de duşmani ce caută acum a se folosi de durerile voastre ca să vă tîrască în căi afurisite, să vă facă să vă sculaţi fără vreme şi singuri şi să vă poată astfel pierde cu înlesnire. Aşteptaţi cu răbdare ziua preursită, ziua mîntuirii.(...)

Paris, 16 septembrie 1850

Fragment dintr-un articol scris de Nicolae Bălcescu la vîrsta de 26 de ani.

■

Sfânta Treime

convorbiri cu
PĂRINTELE GALERIU

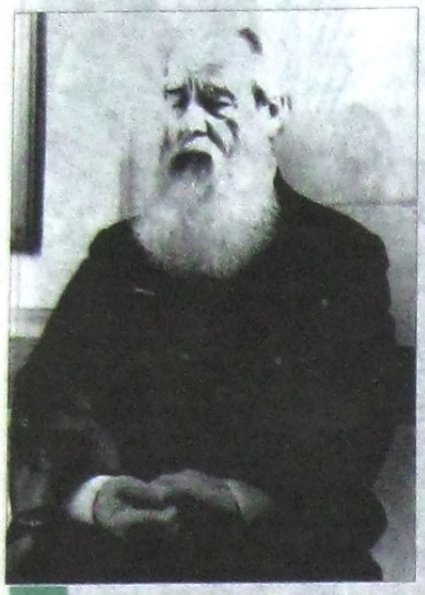

Tatăl, Fiul şi Sfîntul Duh - aşa ni s-a descoperit nouă Dumnezeu în plinătate, în Treime, şi creştinul ortodox aşa se mărturiseşte. Actul de credinţă al creştinului ortodox, cel mai semnificativ, pe care copilaşul cînd începe el însuşi a înmuguri cuvinte şi a se săvîrşi gestul cu mîinuţele lui şi el mărturiseşte prin acest act credinţa în Dumnezeu Cel în Treime Prea Mărit - şi zice - **În numele Tatălui şi-al fiului şi al Sfîntului Duh.** Şi acest act este atît de cuprinzător! În el e concentrată esenţial întreaga noastră credinţă. Iată, bunăoară, cele trei degete unite, mărturisesc şi preamăresc pe Tatăl, Fiul şi Duhul Sfînt, iar celelalte două care sînt lipite de podul palmei mărturisesc unirea cerului cu pămîntul, unirea în Mîntuitorul Hristos al celor două firi - firea dumnezească şi firea omenească, pentru că Mîntuitorul Hristos este Dumnezeu adevărat şi Om adevărat. Totodată dezvăluind prin acest simbol al mîinilor Sfînta Treime, mărturisim şi celălalt fapt fundamental - faptul mîntuirii, prin semnul Crucii - numele Tatălui şi-al Fiului şi-al Sfîntului Duh. Ori credinţa în Sfînta Treime şi în Cruce, jertfa Mîntuitorului care duce la Înviere - cele trei mari mărturii: Sfînta Treime, Crucea şi Învierea - acestea înmănunchează şi alcătuiesc esenţa credinţei creştinului ortodox.

Jertfa Mîntuitoare - Prin jertfă s-a şi întemeiat lumea. Lumea este opera Voinţei şi a Iubirii dumnezeieşti.

Sfîntul apostol şi evanghelist Ioan, în cartea **"Descoperirea Apocalipsei"**, la cap. XIII, versetul 8, contemplă Mielul înjunghiat, jertfit de la întemeierea lumii. Mielul e simbolul Mîntuitorului, mai adînc, simbolul Fiului lui Dumnezeu care s-a făcut Om. Dar Fiul lui Dumnezeu, prin El, cum spun Sfinţii Părinţi - Tatăl creează lumea prin Fiul, prin Duhul Sfînt. Deci, prin Fiu de la început s-a zidit lumea, prin jertfă. Adică lumea este întemeiată pe jertfă, pe iubire.

În jertfă se naşte totul, dar fără jertfă nu e nimic cu putinţă. Acuma, gîndiţi-vă la Mînăstirea Curtea de Argeş; s-a zidit prin jertfa Anei, soţiei lui Manole şi a prunculuí, a mieluşelului pe care-l purta în sînul ei. Deci iată cum mărturia Treimii şi a jertfei constituie fiinţa cea mai adîncă a credinţei creştinului, Sfînta Treime şi Jertfa. Iarăşi cînd zicem **"credinţa fundamentală a noastră e Sfînta Treime"** mărturisim prin aceasta aşa cum s-a descoperit, că în cer, în supra-realitatea existenţei, e o Familie - Familia cerească, Familia Divină. Dumnezeu nu e un solitar metafizic în lume, nu e un singuratic, ci o Familie - Tatăl, Fiul şi Duhul Sfînt. O, cît de adînc şi mult spune acest fapt! Atunci se descoperă cu adevărat că Dumnezeu este Iubirea! E Iubire pentru că e Treime şi fiind Treime este Iubire. Dacă ar fi unul singur, nu s-ar putea iubi decît pe El. În doi e iubirea pereche - unul se gustă pe celălalt şi prin celălalt. De abia în Treime este Iubire. Iubirea se revarsă şi a Unuia şi a Celuilalt într-un Al treilea. Deci aşa ni se descoperă Dumnezeu ca Iubire pentru că e Treime. În alte religii nu e această mărturie din partea lumii. Veni-va vremea cînd toată lumea va înţelege Taina Sfintei Treimi. De aceea în alte religii, bunăoară, în Islam se merge pînă la a se proclama războiul Sfînt, dar cum să ucizi în numele lui Dumnezeu pe cineva, cînd Dumnezeu este izvorul Vieţii şi al Iubirii. Iubirea, care e izvorul Vieţii. Dar noi aşa mărturisim pentru că aşa ni s-a descoperit. Cum am putea să-l cunoaştem noi pe Dumnezeu dacă nu s-ar descoperi El ca atare? Dar El se descoperă unor inimi curate, cum spune Mîntuitorul: **"Fericiţi cei cu inima curată"**. Şi dintr-un început inimilor curate li s-a arătat, dar din pricina căderii, oamenii nu L-au mai văzut în strălucirea Slavei Lui adevărate, de Dumnezeu, deşi chiar din Vechiul Testament, de la început, de la primele versete - la Cartea Facerii, cap. I şi zice: **"La început a făcut Dumnezeu Cerul şi Pămîntul"** - a făcut Dumnezeu Tatăl şi a zis Dumnezeu, a rostit Cuvîntul - Cuvîntul lui creator, ziditor. Zice psalmistul că El a zis şi s-a făcut. A poruncit şi s-a făcut. **"Şi a zis să fie Lumină"**. Şi lumina a apărut în cuvîntul Său ziditor, de aceea Dumnezeu Cuvîntul a şi spus: **"Eu sînt Lumina lumii... cel ce vine după Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea Lumina vieţii"**. Şi iarăşi spune că Duhul lui Dumnezeu se purta pe deasupra adîncului de ape, deci odihnea. Cînd Vasile cel Mare spunea: **"Aşa cum odihneşte găinuşa pe cuib, încălzind puişorul să iasă la lumină, aşa Duhul Sfînt încălzea cuvintele"**; seminţele, diseminate de Logosul, de Raţiunea divină - le încălzea ca să aducă la existenţă şi viaţă făpturile. Deci vedeţi - chiar din primele versete ale Sfintei Scripturi e mărturisită Treimea: Dumnezeu Tatăl a zis, a rostit prin aceasta pe Dumnezeu Cuvîntul, Cuvîntul ziditor pe Fiul şi Duhul Sfînt odihnea deasupra adîncului de ape. De aceea de multe ori apa e simbolul Duhului Sfînt, ca şi focul deopotrivă. De aceea noi cînd ne botezăm, ne naştem din apă şi din Duh, în această unitate. Şi apoi, mereu e mărturie în Vechiul Testament, despre Sfînta Treime, cînd îl zideşte pe om rosteşte tocmai în Sfatul Prea Sfintei Treimi. Zice Tatăl: **"Să facem om după chipul şi asemănarea noastră"** - cum citim la Cartea Facerii cap. I, versetul 26: **"Să facem om"** - **" să facem"** la plural. Şi Sfîntul Vasile cel Mare se întreabă: **"Cui a zis Dumnezeu să facem om?"** Şi atunci răspunde tot el: **"Cui altuia dacă nu propriului Său chip din veşnicie"**!. Adică Fiul

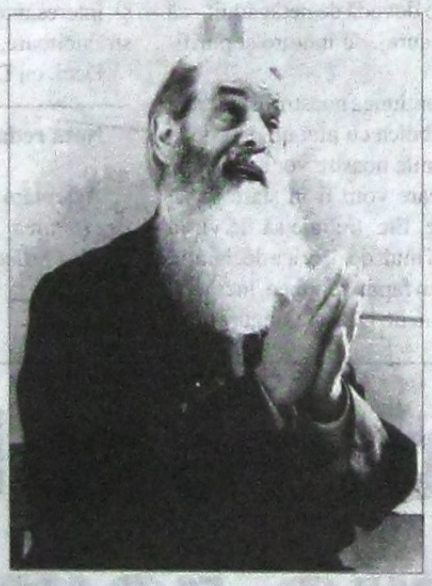

a zis să facem om, pe care l-a zidit apoi, cum spune la Cap. IIX, versetul 7, Cartea Facerii: **"Şi a luat Dumnezeu ţărînă din pămînt şi a făcut pe om"**. Şi a suflat în faţa lui, suflare de viaţă, s-a făcut Adam-Sufletul Firii. Deci iar ne întîmpină Treimea; a zis Dumnezeu: **"Să facem om"**. Cui i-a zis? I-a zis Fiului şi în Duhul Sfînt a desăvîrşit lucrarea. A luat ţărînă din pămînt; l-a făcut trup şi-a suflat în faţa lui Suflare din Viaţă. Adică (Duhul Sfînt) i-a insuflat harul Duhului Sfînt aşa cum va face Mîntuitorul în Ziua Învierii, cînd, seara, intrînd pe uşile încuiate ale ucenicilor Săi, a zis: **"Luaţi Duh Sfînt!"**. A suflat asupra lor şi a zis "Luaţi Duh Sfînt", vi se vor ierta păcatele. Ce-l despărţise pe om de Dumnezeu? Păcatul. Şi atunci El suprimă păcatul, pentru ca omul, din nou să poată comunica cu Dumnezeu, cum comunică prin Duhul Sfînt, prin Suflarea dumnezeiască de Viaţă.

Care-i drama necredinciosului, a ateului? În el sărmanul, aş spune cuvînt foarte grav, dar trebuie să mărturisesc, a murit în el simţirea duhovnicească!

În om e nu numai simţirea aceasta fizică, adică simţurile trupeşti. Nu numai prin lumina fizică, lumina soarelui, ne deosebim unii de alţii, ne mişcăm unii printre alţii. În om există şi o altă lumină, Lumina spirituală.

E o rugăciune de dimineaţă, în care rostim aşa: **"Doamne luminează-mi ochii gîndului"**. Ei, ce spune aceasta? Că şi gîndul are ochii lui.

În Vechiul Testament, Sfînta Treime este înfăţişată cum am mai spus: El, Dumnezeu a zis şi s-a făcut, a poruncit şi s-a biruit, prin Cuvîntul Său creator. În psalmul 118 se citeşte şi se rosteşte atît de frumos: **"mîinile tale m-au făcut şi m-au zidit"**, adică mîinile Tatălui. Ori care sînt mîinile Tatălui? - Fiul şi Duhul Sfînt, care sînt Creaţia. Prin Fiul şi Duhul Sfînt, Tatăl a zidit şi susţine Creaţia pe braţele Lui, cum ai ţine un prunc în leagăn. Mîinile dumnezeirii sînt leagănul întregii făpturi. Pretutindeni este pomenită Sfînta Treime, dar omul mai puţin a izbutit, din pricina căderii lui, întunericului lui, să contemple Sfînta Treime şi din pricina zidirii - în slăbiciunea omenească a idolilor. Şi atunci, pentru ca nu cumva să cadă omul grav, mai ales

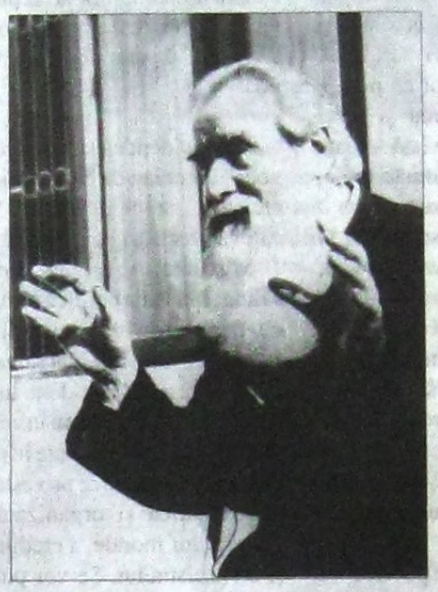

omul legii Vechiului Testament, în slujirea la idoli, este numit Dumnezeu la singular, ca Părinte Ceresc.

Or plinătatea Sfintei Treimi ni s-a dezvăluit în Întruparea Fiului lui Dumnezeu în Mîntuitorul nostru, Iisus Hristos, în El. Cine ne putea descoperi nouă Sfînta Treime, cine altul dacă nu Acela care a fost trimis de Tatăl să se întrupeze de la Duhul Sfînt şi din Fecioară şi să se arate: Fiul lui Dumnezeu şi Fiul Omului totodată, Iisus Hristos.

Şi de aceea îndeosebi la botezul Lui, la Iordan, cum citim în Cartea Sfîntă, ieşind din apă spune Scriptura - **"Cerurile s-au deschis"**, că El Însuşi s-a deschis Cerurilor. **"Cerul cel închis astăzi s-a deschis"** - zice un colind, pentru că a coborît Fiul lui Dumnezeu în lume, aşa cum mărturiseşte la naştere, cînd îngerii în Cerul deschis cîntau.

Iar acum, la Iordan, deodată în faţa lui Ioan şi a celorlalţi Cerul s-a deschis şi Duhul lui Dumnezeu, Duhul cel Sfînt a coborît în chip ca de porumb, ca porumb. Dar nu cumva să spunem că porumbul este Duhul Sfînt - el este simbol; şi glas din cer s-a auzit **"acesta este Fiul Meu Cel Iubit întru care am binevoit"**. Descoperirea lui Dumnezeu e descoperirea în plinătate a Prea Sfintei Treimi. Iar un alt moment, zice Evanghelia: **"Şi s-a bucurat Iisus în Duhul Sfînt şi a zis << Te slăvesc pe Tine Tată, Părinte al Cerului şi al Pămîntului, că ai ascuns aceste Taine de cei înţelepţi>> şi le-ai descoperit pruncilor"** adică de cei ce se cred înţelepţi, socotind înţelepciunea în puterea lor omenească. Pruncilor celor cu inima curată. Pentru că poţi să rămîi prunc şi la bătrîneţe, cu inimă curată şi cu o inimă care se întreabă mereu. Căci măreţia pruncului nu e doar în nevinovăţia lui, aceea este o realitate, dar şi în setea lui, în căutarea lui de adevăruri, de lumină. Nimeni nu se întreabă mai mult decît pruncul. Întreabă de lumină, de soare, de păsărele, de flori - la toate te întreabă - "ce e asta?" Şi cîtă vreme nu uiţi, cîtă vreme cauţi ai sufletul tînăr - prunc. Cînd ai încetat să cauţi, spiritual ai murit. Dimpotrivă, poţi să ajungi bătrîn şi cu suflet de copil, cu suflet tînăr. Un om de 70 de ani spunea: "Cu trupul sînt mort de mult, cu sufletul sînt ca unul de curînd născut". Şi credeţi-mă am în trupul ăsta al meu, şapte operaţii şi-i slăbănog şi hodorogit de tot, dar cu sufletul mă simt atît de tînăr, atît de viu şi mă rog să se împlinească acel cuvînt înţelept care zice: **"Să ai inima de copil neprihănit şi mintea de bătrîn desăvîrşit"**. Aşa să ai! De aceea Mîntuitorul a spus: **"Te slăvesc pe Tine Tată al Cerului şi al Pămîntului şi în Duhul Sfînt ai grăit pentru că ai ascuns tainele de cei zişi înţelepţi"**. Le ascunde pentru că ei îşi ascund inima să nu mai vadă, pentru că se uită ei înşişi. Şi ce se găseşte în tine dacă nu te deschizi către Dumnezeu, către semenii tăi?

În fiecare om vezi un dar al lui Dumnezeu, iată iar Sfînta Treime. Iar pe Tabor la Schimbarea la Faţă, cînd ucenicii erau împovăraţi de vestirea care le-o dăduse Mîntuitorul - că iată ne suim la Ierusalim şi Fiul Omului va fi dat în mîinile oamenilor păcătoşi, care îl vor prinde, îl vor lovi, batjocori, judeca, osîndi, îl vor omorî, iar a treia zi va învia.

Ucenicii vedeau în Mîntuitorul un Eliberator de sub robia imperială a romanilor, dar Mîntuitorul va spune lui Pilat - **"Împărăţia Mea nu-i din lumea aceasta"**. Şi atunci, ca să-i scoată pe ucenici din această îndoială, a luat pe cei trei-Petru, Iacob şi Ioan - şi i-a suit pe un munte muntele Taborului şi deodată s-a schimbat la faţă: Strălucea Faţa Lui ca soarele, iar veşmintele erau albe ca Lumina şi Moise şi Ilie erau în jurul Lui de o parte şi de alta şi strălucind şi grăind împreună despre cele ce aveau să se petreacă în Ierusalim. Atunci le-a descoperit ucenicilor această stare - a Schimbării la Faţă, a strălucirii - ca o armă a Învierii, ca să le arate că Lui nu-i este teamă de Cruce, pentru că iată **"aşa voi arăta Eu, trecînd prin Cruce"**.

"Schimbarea la Faţă" este o arvună a Învierii. Şi să ştiţi că orice om sfînt din lumea aceasta, are o arvună a Învierii. Botezul însuşi este o arvună a vieţii de veci. Vom gusta din puterea veacului viitor, cum va spune Sf. Apostol Pavel în scrisoarea către evrei. De aceea copilul cînd se botează străluceşte, ca Lumina Divină. Dar vin patimile, cînd dispare curăţenia aceasta a botezului, de aceea e nevoie de spovedanie, care din nou ne scoate prin căinţă la Înviere. Vedeţi? Mîntuitorul s-a schimbat la faţă şi acest moment este iarăşi o prezenţă, o lucrare a Prea Sfintei Treimi, pentru că acolo era Fiul care străluceşte în Slava Crucii şi a Învierii, era Norul Duhului Sfînt care învăluia, şi glasul Tatălui din Nor **"Aceasta este Fiul Meu cel Iubit, pe Acesta să-L ascultaţi"**, adică le spune ucenicilor: **"Nu vă fie teamă de Cruce, ea duce la Înviere"** şi fără Cruce nu-i Înviere, niciodată.

Crucea şi Învierea sînt într-o unitate desăvîrşită.

Crucea este Jertfa, Învierea este Darul.

Din Jertfă întotdeauna se naşte Lumina, din Jertfă se naşte Viaţa. Noi tinerii, trăim, adesea cu ideea că legătura între soţ şi soţie e o împlinire a firii sau o punte. Nu. E o Jertfă şi dacă o trăieşti ca jertfă, sălaşul fiinţei este cu adevărat în lumina Jertfei şi a Învierii. Pentru că fiecare jerfeşte esenţa cea mai adîncă din el şi aceasta trebuie să fie curată. Deci Schimbarea la Faţă a însemnat o descoperire a Preasfintei Credinţe în plinătate.

Iată deci această mărturie fundamentală a credinţei noastre.

Revin acum tot la ce am mărturisit la început, la ţelul Sfintei Scripturi, care întruchipează esenţa credinţei noastre, adică Taina Sfintei Scripturi: Taina Crucii şi a Învierii. **Aceasta este Sfînta Treime: Numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfîntului Duh, unite cu Crucea Lui, care duce la Înviere.**

Niciodată Crucea la Ortodocşi nu-i lipsită de

raze. totdeauna are razele Învierii.

Deci, Mărturia Sfîntă aceasta este - a Treimii Celei de o Fiinţă şi nedespărţite. Aşa şi binecuvîntăm noi.

"Treimea cea de o Fiinţă şi nedespărţită".

Tatăl, Fiul şi Duhul Sfînt - aşa să ne ţină şi pe noi, nedespărţiţi în credinţă, în adevăr şi în dragoste. Amin.

Au consemnat:
Dionisie Tomoaia şi Mugur Vasiliu
Fotografii de Victor Roncea

ÎNCOTRO?

MARCEL PETRIŞOR

Nu ştiu dacă Lucian Blaga, cînd scria: "Sîntem ca nişte sori căzuţi în hău/Încătrău, încătrău?..." o fi fost inspirat sau nu, dar premonitoriu în ceea ce priveşte deriva ontologică a insului căzut în istorie, fără îndoială că da.

Lăsînd apoi la o parte simpla metaforă, pentru momentul politic în care ne aflăm, ceva mai potrivit nici că se putea. Şi nu numai în cazul nostru, al României, ci al întregului "Est", al tuturor ţărilor, proaspăt ieşite din recenta experienţă istorică traversată.

Iar ofertele salvatoare, îndrumările, soluţiile, sugestiile care de care mai "generoase", ne îmbie s-o apucăm cînd spre o "Europă Unită", cînd spre o "Casă comună europeană" sau, mai recent, spre un "Maastricht", căruia, în viitor, nu cumva să-i spunem un "nu", ca francezii lui Le Pen (de parcă noi am fi alt bau-bau al lumii). Ce mai! O ploaie de bune intenţii, de promisiuni (nu rareori chiar încercări de insidioase convingeri) cum că soluţia numai acolo, şi "Acolo", la Amsterdam, la Bruxelles sau la Strasbourg s-ar găsi, într-o "Europă a noastră".

Deci o "Europă a noastră", dar a cui "a noastră", cine sînt aceşti "ai noştri"? se pune imediat întrebarea, şi nu chiar din simplă curiozitate. Pentru că, da, e vorba totuşi de Europa, de continentul nostru, despre care, în culise, (La Paris sau la Strasbourg), atunci cînd vine vorba şi întrebi, dacă nu ţi se rînjeşte în nas, ţi se răspunde cu un surîs compătimitor; Ce nu-nţelegi? Chiar nu-nţelegi, cine sîntem noi? Şi nedumeririi tale de-ntrebător, să zicem naiv, îi urmează în suflet teama, cu frisoane chiar, cînd gîndul te duce la un "nu cumva să cădem din lac în puţ" sau să nemerim la un "jupîn" şi mai hapsîn?

Şi nu că "nu ne-am vinde ţara", dar şi noi şi polonezii prea sîntem păţiţi la răscrucile istoriei în care ne aflăm. Să vorbeşti apoi, tot în "faldurile" politicii europene de la Paris, Strasbourg sau Bruxelles, de naţiuni (chiar şi numai de cele europene) e ca şi cum ai vorbi de morţii dintr-un cimitir. Şi atunci, Europa aceasta viitoare, te gîndeşti, a cui să fie? A naţiunilor? În nici un caz (ţi se sugerează), ci "a noastră", a "Weltburgerilor", a

"cetăţenilor lumii", a celor care, au înţeles că în acest "New Age", puterea economico-financiară e totul, că bogăţia dictează, că bursa de la Londra stăpîneşte şi "viţelul de aur" e idolul care trebuie să înlocuiască crucea.

Or, în această perspectivă, a realilor stăpîni ai lumii de azi, o "Europă a naţiunilor" s-ar contura, pentru ei, ca o aberaţie. O Europă însă a "triburilor", da. A unor triburi însă moderne, triburi la care să fi fost reduse naţiunile şi nu ridicate hoardele. Tribală, deci, ca conştiinţă şi "a noastră", a eminenţelor, nu "cenuşii", ci "aurii" se conturează sau se vrea a fi Europa de mîine. Paradisiacă perspectivă! Şi de ce nu, dacă naţiunile - cobai experimentali ai istoriei - ar putea fi seduse sau constrînse s-o accepte?

Amintirea unei parabole spuse de Salvador de Madariaga la Geneva, pe vremea Ligii Naţiunilor, cînd Litvinov, ambasadorul Uniunii Sovietice de atunci, a făcut tot naţiunilor Europei invitaţia unei "îmbrăţişări" atotcuprinzătoare, ne împinge la meditaţie. Despre ce era vorba? Litvinov, la acea şedinţă a Ligii Naţiunilor din Elveţia, în faţa diplomaţilor europeni, face propunerea unei apropieri a Uniunii Sovietice de toate celelalte mari ţări din Apus. La care Salvador de Madariaga îi răspunde prin parabola ursului (în franceză cu un joc de cuvinte între l'- Ours şi l'U.R.S.S.). Adică, binevoitorul şi simpaticul urs, primul ajungînd la conştiinţa suspendării oricăror beligeranţe cu celelalte animale din pădure, le propune pacea şi împăcarea generală prin renunţarea la orice armă. Şi, ca să-i convingă pe toţi cei din pădure de adevărul spuselor sale, primul care-şi smulse colţii şi ghearele aruncîndu-le jos, fu el. După care urmară cerbii, apoi lupii şi altele, altele, rînd pe rînd lepădîndu-şi fiecare "însemnele puterii" pînă la cel din urmă. De bucurie, atunci, ursul, continuă parabola diplomatului portughez, a dat să-i îmbrăţişeze strîns la piept pe fiecare. Şi, din binevoitoarea-i îmbrăţişare, după, n-a mai rămas nimeni cu viaţă.

Mutatis mutandis, însă alegoria rămîne în picioare şi azi, iar tîlcul ei ne poate oricînd îndreptăţi teama, suspiciunea, rezervele şi scepticismul. Şi atunci, oricît am fi asiguraţi că ni se va realiza raiul pe pămînt cu mijloace ştiinţifice chiar, după ce am păţit ce am păţit, de ce să nu suflăm şi-n iaurt cînd auzim de o "Europă Unită", sau de "Casa Noastră comună de la Urali la Atlantic?"

Sătui de un paradis "promis", n-am mai vrea să intrăm într-altul "asigurat" în care, confiscîndu-ni-se bucuria de a fi noi înşine, să ni se ofere marea cu sarea. La ce ne-ar folosi cîntecele dacă n-am mai avea cui le cînta? Şi dor după cine să ne fie într-o Europă amorfă "a noastră", dacă nu tot după ce am pierdut, propria identitate? Altminteri să credem că numai Danemarca a avut instincte de conservare, că numai Anglia e în stare să-şi negocieze interesele şi doar Franţa să-şi manifeste mîndria naţională în diatriba " Oui on non à Maastricht?"

Nu, n-am vrea aşa ceva. N-am vrea să devenim "Gastarbeiter" într-o "casă" în care sîntem invitaţi ca oaspeţi. Ar fi de-a dreptul dezastruos. Aşa că ÎNCOTRO o apucăm, trebuie să cumpănim bine, pînă mai avem încă mintea limpede şi instinctele nepervertite. ■

Muzică şi muzichie

MIRCEA GHERBOVEŢ

Ascrie acum ceva despre muzică şi a nu aminti de cel mai mare eveniment muzical care s-a produs la noi în ultimul timp - M. Jackson - ar însemna să scriem din cărţi. Şi dacă există un domeniu în care cărţile să nu poată spune nimic, acela este muzica. De orice fel, dar mai ales cea, să-i zicem, pop.

De ce, veţi spune, nu ne ocupăm de exemplu de muzica simfonică. Nu pentru că ea este un fenomen care să nu aparţină tineretului (deşi tinerii sînt la fel de rari ca la votare în sălile de concerte - nu poţi să spui că nu sînt dar nici că se înghesuie). Aparţine, totuşi, fie şi numai prin faptul că interpreţii noştri tineri de muzică "cultă" au mai mult succes decît cei mai virstnici. Dar muzica simfonică e clar că nu este "un fenomen de masă".

Muzica pop este însă, un fenomen de masă, fiind accesibilă.

Acesta este primul şi cel mai important element pe care se sprijină şi căruia îi datorează succesul muzica pop. Al doilea este industrializarea acestei muzici. Care dintre ele ar fi cel mai important ne-ar fi greu să spunem pentru că este evidentă interdependenţa acestor doi factori.

Un star este, categoric, mai întîi un produs al "mediei" lui. Ce ar fi M. Jackson fără staful enorm care îl înconjoară? Sînt mii de mici negri care dansează cel puţin la fel de bine, iar despre voce, ce să mai spunem "ne aminteşte de hermafroditii de la Bee Gees". E drept că după toate operaţiile estetice, nici M. Jackson nu mai aparţine vreunui sex anume. Cel puţin ce se vede din el. Mai mult, probabil numai Tatulici a putut afla, cu exclusivitatea lui.

M. Jackson, cu concertul lui cu tot ne va servi ca pretext al unei discuţii cu ajutorul unor eventuale scrisori ale d-voastră, discuţii ce s-ar vrea în jurul muzicii pop.

Se va spune "Iar M. Jackson?", "Pînă cînd?" Da! M. Jackson, pentru că, pentru un motiv sau altul, este singura dată cînd muzica tînără a trecut pe primul loc în ordinea de zi a mass-mediei româneşti. Că ar fi reînviat-o şi alte evenimente rock? Nu ştiu. M. Jackson e la modă, e avizat, a vorbit şi cu domnul Iliescu (preşedintele, cel cu zîmbetul pe el, era în stînga lui M. Jackson la un moment dat!). Acest concert a scos în faţă prima oară un fenomen impersonal în lumea actuală, de vreo 50 de ani încoace şi care la noi n-a existat, dacă te-ai lua după importanţa care i se dă. Deci fenomenul M. Jackson în România ca pretext pentru o discuţie şi nu ca valoare în sine.

Spre mîhnirea unora nu voi încerca să furnizez date bio-concerto-muzicografice despre nimeni în primul rînd că sînt alţii care se ocupă, în al doilea rînd că a lua date din reviste străine care se ocupă de asta, şi a le trece în româneşte nu mi se pare un lucru serios şi în ultimul rînd pentru că n-am înţeles niciodată de ce trebuie ştiută viaţa sexuală a cutărei vedete.

Y compris anul în care a apărut cutare album.

Poate pentru cei care studiază istoria muzicii rock. O altă lucrătură inutilă. O piesă sau un album care nu se justifică prin valoarea lui, nu se justifică prin... anul în care a apărut. Că există mode e inevitabil. Dar moda ajută la vînzare, nu la perceperea unei melodii. De altfel moda se mai manifestă şi în "fan-cluburi" la fel de nereprezentative. La Piatra-Neamţ, parcă, există "Daniela Gămulescu fan-club!"

Culmea e că între M. Jackson fan-club şi D. Gămulescu fan-club, ca substanţă, nu există nici o diferenţă! Ce-or discuta ei acolo, în clubul lor? Întotdeauna m-am întrebat ce înseamnă să corespondez pe teme de muzică? Adică cum?

Aşa şi cu fan-cluburile. Cel puţin "Liga suporterilor" are un sens. Dar fanii? Oricum eu le urez fericire! dar ce fericire poate avea un fan cînd nu poate să atingă un idol? Cred că le e tare greu.

Dincolo de aceste aspecte, orice s-ar spune, există şi lucruri şi mai serioase. Chiar în muzica pop. Despre artişti, numai de bine!

Problema pe care o ridică muzica şi tineretul este alta. Cea de erudiţie. Ajută sau dăunează muzica pop? Este ascultătorul de muzică pop un "derbedeu" sau "un om liber"? Este "serios" sau "neserios" un fan a lui Julio Iglesias (am auzit că există şi aşa ceva) sau un fan al "Metalicei"? Dar asta nu în funcţie de idol şi nici măcar în legătură cu muzica. S-a spus că arta nu te face nici mai bun nici mai rău. De fapt s-au spus multe: unii spun că te face mai bun, alţii că te face mai rău. Deşi, serios vorbind, muzica pop nu are prea mari tangenţe cu arta, constatarea e valabilă. Dar dacă se urăsc rockerii şi depeşarii, asta în nici un caz nu e vina formaţiilor. Nu există diferenţe între ura dintre aceştia şi ura ce şi-o poartă suporterii unor echipe de fotbal, sau ce-o fi existînd între pescari şi vînători, sau chiar între pescarii de apă dulce şi apă sărată. Un lucru e clar, că muzica pop stîrneşte pasiuni, atîta timp cît nu atinge structuri mai adînci ale fiinţei umane. Există această duşmănie atîta timp cît e mai important să fii rocker decît să asculţi rock.

Pentru a nu mă ascunde în spatele unor teorii, vă mărturisesc că ascult cel mai mult "Yes". Dar sînt atît de preocupat cînd ascult "Yes", de muzica lor, încît nu mă gîndesc la "duşmanul" care ascultă altceva şi nu mă consider prieten cu cei care ascultă aceeaşi muzică. Treaba lor! Tragedia însă intervine cînd nu-ţi doreşti altceva decît să asculţi YES. Atunci se cheamă că ceva e defect.

Nu cred că toate formaţiile sînt valoroase. Numai unele, foarte puţine! Dar asta nu înseamnă că trebuie să demonstrez cuiva superioritatea unei formaţii faţă de altele. Asta ţine de simţ muzical. Cine poate fi mulţumit de două linii melodice cîntate timp de 5 minute, să fie iubit! Dar mai tîrziu s-o plictisi şi-o vrea să asculte şi altceva.

Cineva spunea că M. Jackson "nu mai ţine de muzică, ci e deja un fenomen monden"; şi că seamănă teribil de mult cu un singur fenomen: Beatles. Este singurul moment din istoria muzicii rock în care s-a mai întîlnit acelaşi tip de manifestare publică. Isterie, preşedinţi, prim-miniştri, înnobilări ş.c.l. Nu vreau să jignesc pe nimeni dar muzical vorbind nu prea există asemănări. Din punct de vedere al valorii, nu există nici o asemănare. Dar nu e corect să eviţi discutarea lui M. Jackson, din cauza importanţei pe care o are tot ce-l înconjoară în concerte. Ce ar însemna WOODSTOK-ul fără publicul de atunci? Acestea nu sînt criterii. Dacă i se poate reproşa ceva, atunci să i se reproşeze! De exemplu, faptul că de la primul album pînă la ultimul cîntă aceeaşi piesă cu alte cuvinte şi cu cîteva note schimbate pe ici pe colo, sau că muzica lui M. Jackson nu e de fapt a lui, lucru care în muzica pop anulează trei sferturi valoarea unui artist. Creaţia - asta diferenţiază pe un oarecare de Beatles.

Mari figuri rock sînt personalităţi complexe - creatori şi interpreţi. De aici începe marea muzică.

Ceea ce am spus poate părea eclectic. Sînt subiecte atacabile, care sper să vă intereseze. Să-mi scrieţi dacă v-am înfuriat. Dacă sînteţi de acord, nu! Ce haz ar mai avea? ■

Fenomenul anticreștin în România

GEORGE RONCEA

Dezvoltarea și înmulțirea micilor subculte, diversificarea valorilor de referință, duc la iremediabila fragmentare a sentimentului național de identitate. Fenomenul *hippy*, originar din San Francisco, California, nu ar fi rămas decît o mică sectă caracterizată prin interesul dezvoltat pentru misticismul oriental și existențialismul francez și cu o ură generalizată față de tehnicism, fără apariția pe scenă a unui nou produs - acidul lisergic *(LSD)* - și fireste, a omului *Allen Ginsberg*.

Printr-o reclamă mesianică, concentrată în întreaga mass-media americană, dl. Ginsberg, împreună cu o sumă de alți asemenea intelectuali, a contribuit la cristalizarea unui tip social și a unei lungi serii de subculte. Fiecare dintre ele a avut o influență modelatoare asupra generațiilor anilor '70 - '80. La toate acestea a contribuit și o nouă tehnologie a comunicației.

Sîntem martorii unui proces istoric care în mod inevitabil va schimba psihicul omului. Acest proces se desfășoară prin presiunea mesajelor elaborate și îndreptate împotriva simțurilor sale.

Totuși, cum se desfășoară concret acest proces de influențare și modificare a conștiințelor?

Marylin Ferguson arată că puterea "rețelelor" tradiționale precum Familia și Biserica scade vertiginos în competiție cu noul tip de rețea descrisă de ea în *"The Aquarian Conspiracy"*. Acest tip de rețea, folosită în prezent cu un succes extraordinar, a fost denumită de antropologi *"rețea (network) segmentată policelal"*.

Există în California rețele destinate în exclusivitate creerii de noi rețele. John Naisbitt, membru al unei astfel de rețele, apropiat doamnei Marylin Ferguson, arată că în noul stil de conducere de tip rețea *"cuiul de la osie va fi computerul"*. Existența acestor rețele este legată indisolubil de schimbările operate în mediul informațional. Localizarea unei rețele și dizolvarea ei este nesemnificativă, membrii revenind din nou la suprafață în altă parte pentru a crea noi rețele. Indiferent de categoria membrilor ce compun o rețea, mesajul, codul sînt aceleași și se păstrează, în genere nealterate, datorită caracterului egalizator al rețelei.

În cadrul rețelelor constituite în toată lumea, se creează noi modele mentale, are loc o subtilă transformare a conștiințelor și o alterare aparent ireversibilă a identității colectivităților umane, a națiunilor.

Fenomenul religiozității tinde să fie substituit printr-o mișcare de generalizare e ezotericii în cadrul fenomenului *"New-Age"*. Ezoterica nu mai este ezoterică. Începînd cu anii '70, ea a fost declarată bun spiritual al întregii omeniri și propovăduită într-o mare parte a mass-media, cu scopul substituirii confesiunilor tradiționale și integrării într-o unică "suprareligie" mondială. *New-Age nu înseamnă numai mișcare pacifistă, ecologistă, feministă ci și psihologie transpersonală, yoga, meditație transcendentală, teozofie, spiritism și satanism.*

Tuturor acestor forme le corespunde marele network (rețeaua). O rețea planetară a instituțiilor, fundațiilor și personalităților New-Age, organizate neierarhic, numai prin lejere dar trainice legături orizontale, o structură apărută "spontan" după turbulența anilor '60, supranumită și "conspirația aquariană" mai mult sau mai puțin vizibilă, în toate țările lumii.

"Hare Krishna", *"Templul Poporului"*, *"Copiii Domnului"*, *"Secta lui Moon"*, *"Baha'i"*, *"Mișcarea Graal"*, *"Asociația pentru Meditație transcendentală"*, *"Casa Păcii"*, *"Martorii lui Yehova"* etc. reprezintă expresii ale spiritualității New-Age cu o puternică dezvoltare în ultimii 30 de ani.

Cea mai importantă precursoare a spiritualității New-Age este *Alice Bailey*, cea de-a treia președintă a *Societății Teozofice*, întemeiată de *Madame Blawatsky* în 1875. Ea înființează *"Compania Lucifer"*, ce prin abreviere se va numi *"Lucy's Trust"*. Mesianismul bailean este aplicat în așezămîntul *"Findhorn Comunity"*, înființat în 1962, unde se practică o nouă pedagogie - *Waldorf* - în educarea copiilor pentru Noua Eră. *David Spangler* a fost conducător al acestei fundații, editor al revistei *"New-Age Magazine"*, prezent și în conducerea organizației *"Planetary Cityzens"* legată de *Clubul de la Roma* prin *Aurelio Peccei* și prin răposatul secretar al *ONU, U-Thant*. Și alte personalități ale *Națiunilor Unite* au făcut parte din mișcarea New-Age. Filiații ale mișcării New-Age mai pot fi găsite în organizații ca: *Amnesty International, Green Peace, Sierra Club, UNESCO* etc.

Expresii ale new-age-ismului pot fi găsite și în muzica rock. Însăși muzica rock este o expresie a ocultismului esoteric. *Led Zeppelin*, de exemplu, are legătură directă cu ocultismul lui *Alestair Crowley*, iar inspiratorul formației *Rolling Stones* a fost *Anton Levey*, marele preot al *"Bisericii Sataniste"* din San-Francisco. Inițialele formației *A.C./D.C.* înseamnă în traducerea proprie a formației: *"anti-christ - death to Christ"*, sau *"anti-christ - devil corporation"*, *("antihrist-moarte lui Hristos"* sau *"antihrist - corporația diavolească")*.

Unul din țelurile *"Societății Teozofice"* este edificarea unui *imperiu universal* și instalarea unui *guvern mondial*. Această țeză o regăsim încă din secolul al XVII-lea, ca punct de reper în rîndul toate organizațiile *franc-masonice*, de la *Ordinul Iluminaților* al lui *Weishaupt* pînă la diversele *"Trilaterale"* ale secolului XX.

În ceea ce privește Biserica, *Duhul Lojei* a pătruns prin *Luther*, cel ce a proiectat primul *"Trandafirul peste Cruce"*. După cum se poate vedea, simbolul trandafirului se regăsește în continuare la aproape toate partidele de stînga din Europa. Interesant este că, dacă materialismul a fost temeiul filozofic al vechii stîngi, spiritualitatea de tip New-Age a preluat acest rol în cadrul *"noii stîngi"*. Acum, ca și atunci, scopul îl reprezenta distrugerea creștinismului. Alice Bailey definește *"Christosul" new-age-ist* ca fiind *antichristul*, iar Madamme Blavatsky consideră că *Dumnezeul* acestei lumi este... *Satana*.

Nou este sistemul de rețea descris de Marylin Ferguson și anticipat încă de la începutul *secolului de Pierre Teilhard de Chardin*, contemporan cu Alice Bailey și, ca și aceasta, stabilit în California. Actuale rămîn organizații precum: *"Casa Iubirii și a Păcii"* din San-Francisco, a lui *rabbi Shlomo Carlebah* sau *"B'Nai B'rith"*, din care face parte *Casa de Rotschild* ce a finanțat atît *Ordinul Iluminaților din Frankfurt*, cît și *"revoluția" bolșevică* din 1917. Din ea au făcut parte și părinții sionismului, *Moses Hess* și *Theodor Herzl* (primul președinte al Statului Israel). De altfel, există personalități în România care ne-ar putea spune mai multe, ca despeți ai acestei onorabile organizații.

Am făcut această introducere în fenomenologia acțiunii New-Age pentru o mai bună înțelegere a cadrului general în care a funcționat și funcționează rețeaua new-age-istă, aici, în România.

Am să mă refer la o situație concretă, constatată în orașul Timișoara. Deși observațiile au avut ca obiect o zonă limitată, am toate motivele să presupun că fenomenul este extins - fără îndoială cu intensități diferite - la nivel național.

Timișoara, oraș cu o existență atestată documentar de peste 700 de ani, situat la o distanță relativ mică de granițele celor două țări vecine, este considerat a fi, prin excelență, cosmopolit.

Județul Timiș este cea mai întinsă unitate teritorială a Țării. Resursele naturale și umane, investițiile străine din secolele trecute, precum și prezența etnicilor germani, au dat o coloratură specifică acestei zone. Oamenii acestor locuri au intrat des în contact cu cetățeni ai statelor vest-europene, cu informația venită din Occident prin intermediul radio-ului și a televiziunii și, ca atare, prezintă o mentalitate relativ diferită comparativ cu cea a românilor din restul Țării. Totodată Timișoara este un centru universitar important, cu peste 40.000 de studenți.

Voi începe cu o scurtă relatare asupra unor organizații înființate înainte de Decembrie '89, a căror activitate poate fi caracterizată ca fiind de tip new-age-ist.

În 1972 se înființează cenaclul *"H.G. Wells"*. Finanțarea acestui cenaclu se realizează cu acordul *C.C.* al *U.T.C.* De cenaclul "H.G. Welles" se desprinde, în anii '80, cenaclul *"Helion"*, a cărui activitate se desfășoară în Casa Universitarilor și este finanțată tot de C.C. al U.T.C. Ambele organizații au avut legătură cu publicația studenților comuniști din Timișoara, *"Forumul Studențesc"*, unde membrii lor își publicau creațiile și diverse articole. Tot în anii '80, la Casa Tineretului se desfășoară și cursuri de yoga. În această perioadă are loc sudarea unui grup cu preocupări în radiestezie, spiritism, hipnoză. Unul dintre membrii grupului avea legături cu *"Societatea Arcanelor"*, o aripă a Societății teozofice.

Către sfîrșitul anilor '80, mai apare o organizație cu numele *"R.C.C. Reavaluation Consulting"*, ce-și propune să asigure un cadru de "descărcare" psihică unor tineri mai mult sau mai puțin stresați cărora, prin metodele impuse, de dezvăluire în public a unor chestiuni cît se poate de intime, li se produce o *"spălare" a creierului* și o profundă depersonalizare. Din amănuntele expunerilor se mai obțin, printre altele, și date cu caracter economic, științific și militar. Unul dintre inițiatori a fost instruit, se pare, în New-York și San-Francisco.

Pînă în Decembrie '89, numărul grupurilor funcționale a fost redus sub 5. În plină dictatură comunistă, au funcționat organizații cu rol de pepinieră, iar membrii acestor cenacluri sînt astăzi persoane influente, cadre universitare, redactori și directori la diverse publicații, oameni politici.

Începutul anilor '90 este marcat de o adevărată explozie a organizațiilor și publicațiilor ce fac obiectul acestui studiu. În spațiul Casei Universitarilor funcționează, în continuare, Cenaclul "Helion", cu activități regulate, ce au însă destul de puțină priză. Un membru al grupului Helion va fi membru fondator al organizației *"Baha'i"*, filiala Timișoara, iar la cotidianul *"Renașterea Bănățeană"* ține o rubrică de science-fiction. În sfîrșit, încă un membru al Grupului Helion va deveni prim-vicepreședinte al *"Asociației Culturale și de Prietenie România - Israel"* și redactor-șef adj. al revistei *"Orizont"* a *Uniunii Scriitorilor Români*. Cei mai sus-amintiți au pus bazele *Societății de Parapsihologie*, filiala Timișoara, în legătură cu Societatea de Psihi-Psihologie din Londra.

Tot în redacția revistei "Orizont" se mai află o persoană, lector la *Universitatea din Timișoara*, unde predă un curs de literatură comparată ce prezintă istoria curentelor subterane din literatură și unde se face apologia societăților masonice, identificînd multe personalități ale culturii universale cu masoni activi sau simpatizanți. Pentru a completa imaginea societăților din Timișoara, trebuie să menționăm prezența în cadrul acestei Universități, tot în calitate de lector, și a unui alt redactor al revistei "Orizont", a cărui rubrică permanentă se intitulează *"Dicționar franc-masonic"*. Preocupările domnișoarei au împins, probabil, să țină și la *Facultatea de Construcții, secția Arhitectură*, un *curs de franc-masonerie*, în afara orelor de la Universitate, unde predă "Istoria Religiilor". Domnișoara a fost redactor-șef la *"Forumul Studențesc"*. O altă persoană ce prezintă interes, de asemenea, a fost redactor la "Forumul Studențesc" unde ținea rubrica *"Alchimie și societăți secrete"* și este lector la aceeași Universitate. Toți aceștia au devenit cadre universitare aproape în același timp, fiind angajați în vara lui '90. Toți au avut legături cu cenaclul Helion și cu revista "Forum Studențesc". Articole publicate de aceștia în revista "Orizont" depăn, în termeni patetici, "subcultura" noastră, incapacitatea noastră creativă etc., etc., etc.

Dar, probabil, este vorba doar de simple coincidențe.

Oricum, facem precizarea că nu ne interesează persoanele - libere să facă ce doresc într-o țară liberă și democratică - ci fenomenul spiritual și cultural și, mai cu seamă, consecințele acestui fenomen pentru societatea românească și valorile ei tradiționale, creștine.

În încheiere vom mai face o scurtă referire la organizații de tip *New-Age*.

"Mișcarea de integrare spirituală în absolut", în cadrul acesteia, studenții sînt familiarizați cu tehnicile yoga din ramura *"Tantră Yoga de stînga"*.

Modul de inițiere: o conferință și o întîlnire aplicativă săptămînală. Ceea ce merită remarcat este faptul că, în timpul "antrenamentului" de la mare, din vara anului trecut, respectivii "yogini" s-au dedat la orgii greu de descris în cuvinte.

- *Societatea Graalului*, organizație internațională puternică, cu sediul la Stuttgart; distribuie *"lumina adevăratului mesaj"*.

A avut conferințe la Universitate, în sala Aula Magna și la Casa Universitarilor. În noiembrie '91 a avut un film de prezentare la televiziunea din Timișoara. Cărți precum *"The Light of Truth"* se află la toate librăriile din oraș precum și la punctele de difuzare a presei. Purtători "mesajului lui Graal" au ținut deunăzi o conferință chiar în sala Muzeului Național de Istorie din București. Vor mai avea loc și altele.

De asemenea, la Tîrgul Internațional de carte de la București se va pune la dispoziția publicului, tradus în limba română, primul volum din opera lui *Abd-Ru-Shin*, un fel de "guru" en-vogue.

- *"Amanda Marga"*, organizație dominată de dogmele hinduse; s-a produs în 1992, la Casa Studenților, cu o conferință cu titlul *"Transformarea de sine prin practica meditației"*.

"Societatea pentru conștiința lui Krishna" este cea mai puternică organizație de tip New-Age din Timișoara, cu aderență la tineri. A realizat pînă acum mai multe manifestări cu caracter festivist în spațiul Universității Tehnice din Timișoara. Șefii ei spirituali au fost invitați să conferențieze în cadrul unui curs de filosofie la Universitate. Publicațiile lor se găsesc aproape peste tot.

- *"Baha'i"*, se produce prin spicuiri timide la megafon și prin împărțirea de broșuri. Mașinile lor pot fi văzute deseori, în aglomerațiile de rockeri. De curînd, baha'iții și-au serbat înființarea Centrului Național cu 40 de filiale teritoriale.

- *"Societatea de parapsihologie"*, aici se întîlnesc, schimbă impresii, conferențiază și își fac stagiul mulți din celelalte organizații.

Una din personalitățile "Societății de parapsihologie" s-a referit, cu insistență, la *"ierarhiile superioare ce conduc destinele lumii"*, la *"aranjarea situației interne, dar nu prin politică"*, la *"noul grup al servitorilor lumii"* și la *"Marele Maestru Isus Christos"*. Membrii respectivei organizații se roagă recitînd versurile *"Mari invocații"*, produsă de *Lucy's Trust*, pe timp de... lună plină.

Acțiunea de culpabilizare și denigrare a Bisericii se realizează prin filme de tipul *"Incubus"*, ce circulă pe casete video, sau sînt vizionate în sălile de cinematograf.

Exemplele, din nefericire, ar putea continua.

Ceea ce mi se pare, în mod deosebit, semnificativ, este că aproape toate conferințele și acțiunile de popularizare, se desfășoară în spațiile instituțiilor de învățămînt! Ne abținem de la comentarii.

Putem constata că presiunea ce exista în timpul dictaturii împotriva ortodoxiei, departe de a dispărea, este întărită astăzi, prin acțiunea conjugată a unor cadre universitare, a unor publicații și organizații, prin manifestări și atitudini cu caracter evident anticreștin.

Acest efort distructiv continuă și se adîncește prin formarea - printr-o acțiune pe care avem toate motivele s-o bănuim organizată și bine dirijată - a unor pseudointelectuali, al căror sistem de gîndire urmează să aibă ca "fundament" idei cosmopolite și principii morale derizorii. Nu vrem să comentăm lucrurile prezentate mai sus. Ele sînt simple constatări ale unor fapte, ale unor fenomene vizibile și relevante (bineînțeles, pentru cei care au disponibilitatea să acorde puțină atenție faptelor ce se petrec în preajma lor, verba aceea - ziua în amiaza mare).

Poate că toate aceste fenomene ar trebui tratate cu mai multă seriozitate și, poate, se vor găsi soluții pentru a oferi explicațiile și lămuririle atît de necesare.

Text expus la Conferința Națională Consultativă a Laicatului Ortodox - București, mai 1992

Împăratu' Roşu

- din întrecerea socialistă -

MUGUR VASILIU

Din fericire pentru noi, cei care atacă Mişcarea Pentru România au un deficit major: n-au imaginaţie, da' ei cred altfel şi se folosesc de ea. O fac de "parcă" ar fi vorbiţi. Asta ne face munca mai uşoară. Mai ales că se repetă la intervale scurte de timp. Sîntem surprinşi cînd dăm de "ceva nou" - se întîmplă destul de rar. Ar trebui să citească şi altă "carte" cei care se ocupă de noi - glumesc, fireşte.

Deci răspundem mai multor fituici deodată - facem un simultan, cum am spune în şah.

Pentrucandidatul Ion Iliescu şi compania electorală, Mişcarea Pentru România a "săvîrşit" următoarele: a **"chemat legionari bătrîni ca să organizeze armate de tineri"** (Iliescu-discursul electoral de la Sala Polivalentă), **"are orientare legionară"** (leit motiv, Tineretul Liber, R.L.) semnul electoral al M.P.R. are **"alura zvasticii"** şi... atît i-a dus capu'; nu-i puţin pentru ei.

Drept să spun, nici nu ştiu cum să răspund - cred că ar trebui cu "da" sau "nu". Tovarăşi, refrenul cu legionarii vă sperie şi pe voi - cu toate că ştiţi că nu-i adevărat - legionarii au fost naţionalişti, cîtă vreme voi sînteţi nimici mici! Nu sîntem legionari da-i bine să vă fie frică, măi dragă.

Despre "alura zvasticii"pomenită cu referire la semnul electoral: ştim că citiţi mai greu, aşa că o să vă desenăm:

1. 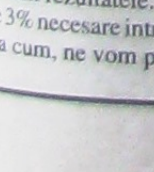

2. 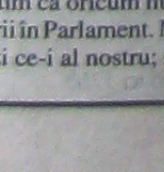

3. 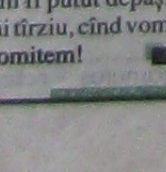

1. Semnul Bisericii Creştine - Ortodoxe, alcătuită din monograma numelui Mântuitorului
2. Semnul floral popular întîlnit pe întreg teritoriul ţării
3. Semnul Mişcării Pentru România

Şi pentru a vă complica mai mult existenţa dumneavoastră delicată, vă spun un lucru nou: este forma în care cristalizează apa pe suprafaţa României -doar aici. (Nu sînt convins că v-a folosit la ceva.)

La afişul electoral s-a mai prins în plasă cu aceiaşi imbecilitate şi un reporter al **"României libere"**, probabil în baza unui "viitor" balet. După cum veţi vedea, dacă aţi putea face lucrul ăsta, spre surprinderea voastră, copilul din afiş n-are în mînă o puşcă. Nici o puşcă! În fotografie este un copil de trupă pe un transportor auto blindat (îl vom numi T.A.B.). Cum ar veni, un copil de 9 ani ţinînd în mînă un T.A.B.

Aşa că "o porcărie" este într-adevăr, dar la **"România liberă"** nu la noi; sau poate pe la voi, pe-acolo, merg copii cu T.A.B.-uri sub braţ!

Pentru propaganda Iliescu din nou: salutul "Heil, Hitler"! n-a fost folosit niciodată de legionari şi în general istoria este altfel decît v-o imaginaţi voi cu încăpăţînare - lucrurile chiar s-au întîmplat într-un fel, aşa că nu mai trebuie făcute o dată! Mai bine lăsaţi-o tot pe aia cu legionarii îmbrăcaţi în negru, cu steaguri verzi, care defilează pe bulevarde - crede lumea, crede! Şi apoi, salutul cu pricina l'aţi tot fluturat, cînd făceaţi poze de "revoluţionari" pentru alegerile din 20 mai. Voi nu eraţi hitlerişti?

În **"22"** domnul Mircea Iorgulescu ne învaţă istoria universală şi cultura modernă şi ne arată cît de "aberantă" este ideea susţinută de M.P.R., de specific naţional în Constituţia României şi cît de periculos este "şovinismul" nostru. Din titlu încep mirarea şi întrebările dumnealui: **Constituţie cu "Specific naţional?"** Răspunsul este: Da! În România, Legea Supremă trebuie să aibă la bază modul de a fi al poporului român, din simplul motiv că România este locuită de români - noi aşa ştim că e. Nimeni nu vă opreşte să cunoaşteţi şi să aprobaţi toate constituţiile lumii - pe rînd sau buluc - dar ar fi mai bine să încercaţi să înţelegeţi că legile în societate trebuie să aibă legătură cu legile firii, care stau la baza existenţei poporului român. Şi-asta chiar dacă dumneavoastră aţi învăţat altfel. Cu privire la atacurile la persoană, trebuie să ştiţi dom' Iorgulescu, că n-aveţi nas şi nici nivelul de alfabetizare, necesare pentru a face referiri la persoana domnului profesor Ilie Bădescu.

Ca şi cu altă ocazie, îi urăm domnului Buzdugan de la T.V. sănătate - dă semne că are nevoie. Îi mai urăm să citească regulat **"Săptămîna TV"** din **"Expres-Magazin"**, scrisă de talentatul jurnalist George Stanca şi să bage bine la cap fiecare cuvinţel.

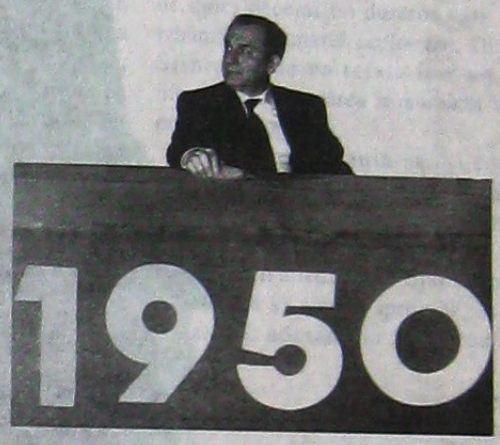

Ion Iliescu - primu' din stînga

Rezultatele obţinute de Mişcarea Pentru România la alegerile din 27 septembrie 1992:

Judeţul	Circumscripţia electorală nr.	Voturi Senat	Voturi Cameră
1. Alba	(1)	385	363
2. Argeş	(3)	385	226
3. Bacău	(4)	1348	727
4. Braşov	(8)	1187	895
5. Cluj	(13)	677	552
6. Constanţa	(14)	736	1166
7. Dîmboviţa	(16)	818	497
8. Dolj	(17)	1219	1039
9. Galaţi	(18)	390	1182
10. Gorj	(19)	303	292
11. Iaşi	(24)	1409	541
12. Maramureş	(25)	744	435
13. Prahova	(30)	435	428
14. Sibiu	(33)	658	488
15. Suceava	(34)	371	414
16. Timişoara	(36)	1307	924
17. Vaslui	(38)	330	693
18. Bucureşti	(41)	1117	1745
19. S.A.I.	(42)	103	101
Total		13.922	12.708

Afirmaţia pe care am făcut-o referitor la alegerile din 27 septembrie este următoarea: NU CONTESTĂM REZULTATELE. Scandalizează! Ştim asta! Poziţia noastră este motivată însă, de imposibilitatea M.P.R. de a asigura, în ceea ce ne priveşte, corectitudinea acestor alegeri. Nu dovezile de fraudă electorală ne lipsesc; şi nici "nu ne-am dat cu ei". O privire rapidă peste tabelul alăturat scoate în evidenţă o diferenţă foarte mare de voturi, în cîteva judeţe, între Camera Deputaţilor şi Senat (Galaţi: 390/1182, Iaşi: 1409/541) lucru "aproape inexplicabil". În comuna Săliştea - Maramureş, din 643 de voturi 128 au fost ale M.P.R. - anulate, însă, "Din păcate" aveau cîte două ştampile... În secţiile de votare unde au fost observatori apropiaţi Mişcării, s-au obţinut în medie 4% - în rest nici un vot! Aşa că ne asumăm rezultatele. Ştim că oricum nu am fi putut depăşi cele 3% necesare intrării în Parlament. Mai tîrziu, cînd vom avea cum, ne vom păzi ce-i al nostru; promitem! ■

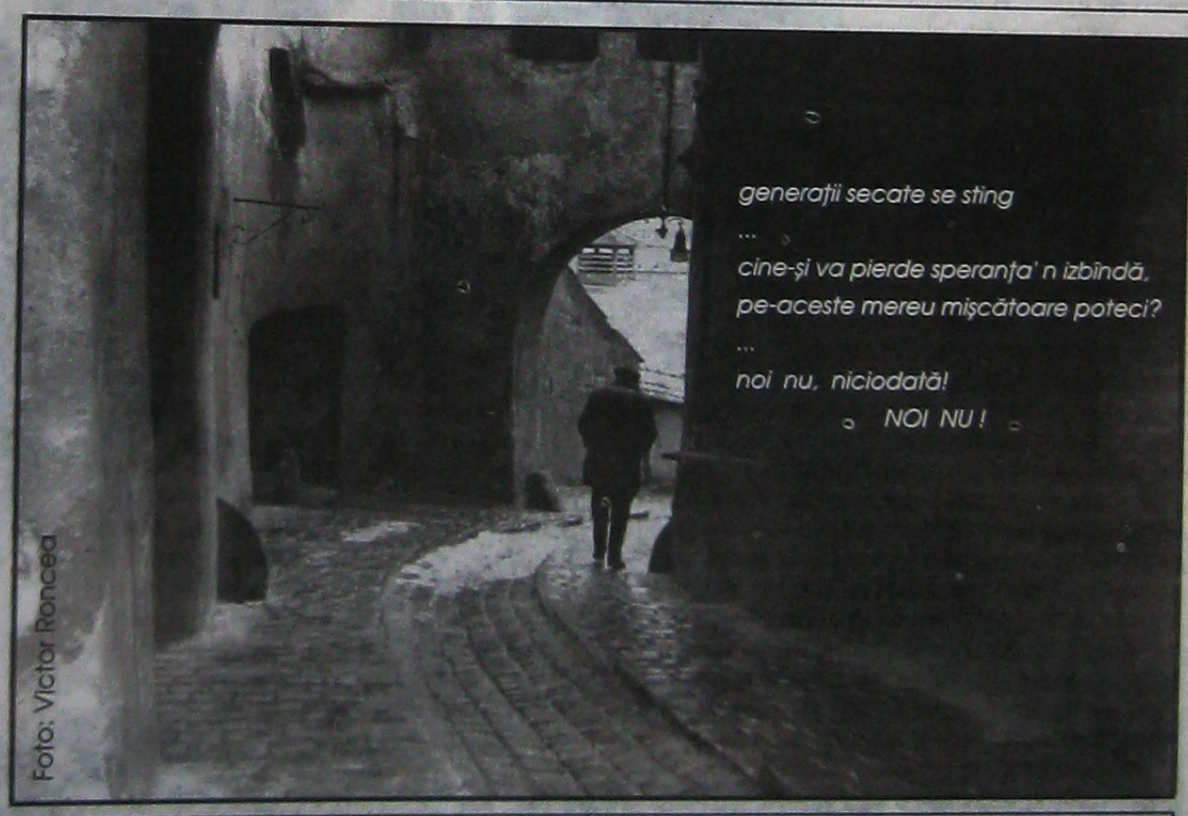

Foto: Victor Roncea

generaţii secate se sting
...
cine-şi va pierde speranţa' n izbîndă,
pe-aceste mereu mişcătoare poteci?
...
noi nu, niciodată!
NOI NU!

"Mişcarea" este publicaţie a Noii Generaţii,
editată de Mişcarea Pentru Românla.
Adresa: Str. Scărlătescu nr. 14, sector 1.
Tel. 59.45.72 - Fax: 12.41.15 ● Cont: B.R.D. - S.M.B. Nr.4620696133178

"Mişcarea" apare o dată la două săptămîni din motive financiare:
cu timpul, sperăm în mai bine.
Număr realizat de: Karina Knapek, Bogdan Munteanu,
George Roncea, Victor Roncea, Mugur Vasiliu.

Aşteptăm semnale de colaborare de la cei interesaţi!

Biserică de lemn cu hramul Sfintei Cuvioase Paraschiva - Sat Şugatag, Valea Izei, Maramureş - ridicată la 1753